

viața omului renăscut, ca să ne mântuim sufletul nemuritor, merit împărtășirii cu Dumnezeu. Și trebuie să împlinim aceasta, căci altfel nu se poate curăți inima, nu poate răsări în ea lumina lui Hristos. Ca să răsără soarele este nevoie să se risipească întunericul nopții. Ca să fie aer curat în locuință, el trebuie curățit de mirosurile urâte. De asemenea și noi, dacă nu ne vom lepăda de toată întinăciunea, de nu vom răstigni pe cruce trupul nostru, care putrezește în poște, cum vom putea să mergem după Hristos? Altă cale nu este nicidecum. Dar dacă vom începe această mare lucrare, ne stă înaintea o luptă grea și prelungită, fiindcă omul vechi, pe care l-am lepădat și l-am răstignit, e o fiară sălbatică – și cu cât îl vom bate și răstigni mai mult, cu atât va mușca mai aprig. El e primejdios pentru noi, nicicând nu ne va lăsa în pace. Și avem de luptat cu această fiară până la sfârșitul vieții noastre. Din Viețile Sfinților cunoaștem că ei toți au dus până la sfârșitul zilelor lor o luptă nesfârșită cu omul lor cel vechi, pe care l-au răstignit pe cruce. Și această luptă stă înaintea fiecăruia dintre cei ce s-au hotărât să împlinească spusele lui Hristos și să se lepede de sine. Îl așteaptă o cale lungă, grea, spinoasă, fără opriri – căci în viața duhovnicească a te opri înseamnă a da înapoi, a pierde tot binele și toată sfințenia pe care le-ai dobândit.

Dar ce înseamnă a-ți lua crucea – întrucât Domnul spune că fiecare dintre noi este dator să își ia crucea? Ce cruci avem noi? Crucile sunt felurite, căci pentru fiecare Dumnezeu a pregătit o cruce aparte. Este foarte important să înțelegem care este crucea noastră. Este foarte important să luăm anume crucea pusă înaintea noastră de Dumnezeu. Este foarte primejdios să ne facem singuri cruci, lucru care nu se întâmplă rar. Ce cruci sunt pregătite pentru cei mai mulți dintre noi? Crucii simple – nu dintr-acelea pe care le-au dus mucenicii, nu dintr-acelea pe care până la sfârșitul vieții le-au purtat nevoitorii din pustie. Viața noastră – viața tuturor oamenilor – este amar, întristare și pătimire, și toate aceste amaruri, întristări și pătimiri ale vieții noastre lumești, sociale și familiale, alcătuiesc crucea noastră. Oare puține suferințe pricinuesc căsnicia nereușită, alegerea neinspirată a profesiei, bolile grave, înjosirea, confiscarea averii, clevetirile care ne urmăresc? Tot răul pe care ni-l fac oamenii, gelozia conjugală – oare nu sunt acestea crucea noastră? Toți oamenii poartă și sunt datori să poarte asemenea pătimiri, chiar dacă nu ar vrea deloc. Oamenii care îl urăsc pe Hristos, oamenii care leapădă

calea lui Hristos, tot pătimesc, însă cârtesc și nu vor să își poarte crucea.

Care este însă deosebirea între ei și creștinii adevărați? Deosebirea stă în faptul că creștinii și-o duc cu supunere, că nu-L hulesc pe Dumnezeu, ci cu smerenie, plecându-și capul, duc până la sfârșitul vieții crucea lor grea, mergând în urma Domnului Iisus Hristos – și-o duc pentru El și pentru Evanghelie, și-o duc din dragoste arzătoare pentru Hristos, fiindcă mintea și toate dorințele lor sunt robite de învățătura evanghelică. Pentru a împlini această învățătură, pentru a merge pe calea lui Hristos, trebuie să ne ducem crucea cu supunere, neobosiți, neblestemând-o, ci binecuvântând-o, împlinind porunca lui Hristos, lepădându-ne de noi înșine și mergând în urma lui Hristos pe calea cea îngustă, ce duce în împărăția Cerurilor. Iar noi vrem cu toții ca drumul vieții noastre să fie larg, încăpător, fără nici un fel de spini, murdărie, pietre și gropi, să fie presărat cu flori - dar Domnul ne arată o altă cale: calea pătimirilor. Se cuvine să știm că pe această cale, oricât ar fi de grea, dacă ne vom întoarce către Hristos din toată inima El însuși ne va ajuta în chip uluitor pentru noi; El ne va sprijini când vom cădea, ne va întări, ne va îmbărbăta și ne va mângâia. (...)

Când vom străbate această cale, ce pare grea și cumplită numai la început, când vom simți harul lui Dumnezeu care ne întărește, atunci ne vom duce cu bucurie și cu smerenie crucea, știind că prin aceasta ni se deschide intrarea în Împărăția Cerurilor.

Fie ca Domnul nostru Iisus Hristos să-i învrednicească pe toți de veșnică, slăvita și nesfârșita viață împreună cu El, cu Tatăl Lui, cu Duhul Sfânt și cu toată ceata sfinților îngeri. Amin.

30 septembrie 1946

(Sf. Luca al Crimeei,

La porțile Postului Mare, Predici la Triod)